

Zekât çeşmesine en güzel mecra

Ali Karakaş: “Üstadımızın Münazarat’ta zekâtın verileceği mecra için bir havuz yapınız tavsiyesini açıklar mısınız?”

BÜYÜK BİR ÇEŞME VAR

Zekât kendimizden başkasının derdine deva olması cihetiyle büyük ibadettir. Ramazan ayı yaklaştıkça zekât duyarlılığı da artıyor. Risale-i Nur hizmetleri ile Nur Talebelerinin zekâtları arasında nasıl bir ilişki vardır? Bu konuyu çok iyi anlamalı ve zekâtlarımızı su-i istimalden kurtarmalıyız. Aksi takdirde sorumlu oluruz.

Bediüzzaman, Münazarat’ta, sözü bu zamanın manevi cihadına zekâtla destek vermeye getiriyor ve aynen diyor ki:

“Büyük bir çeşme var, şimdiye kadar su-i istimal ile şûristana dağılıp bazı seele ve aceze neşvünemâ verdi.”¹

Şûristan, çorak ve verimsiz toprak demektir. Seele, durumu perişan olup insanlardan istemek durumunda bulunan miskinlerdir. Aceze, elinde avucunda bir şey olmayan, günlük iki öğün yemek bulmaktan aciz fukaradır. Bu iki sınıf, Kur’ân’ın zekât verilmesini emrettiği sekiz sınıftan ikisidir.

“Seele ve aceze neşvünemâ verdi”: İşte cümlenin bu kısmı, zekâtın su-i istimale uğradığı alanı gösteriyor.

BİN YILDIR TERAKÜM EDEN MESELELERDEN BİRİ

Neşvünema tabiri kademeli olarak iki hususa işaret ediyor:

- 1- Zekâtı yoksula ve fukaraya zorunlu ihtiyaçlarını gidermesi ölçüsünde vermek.
- 2- Zekâtla yoksulu ve fukarayı zorunlu olmayan ihtiyaçları zorunlu saymaya ve gereksiz yere eskisini atıp yenisini almaya sürüklemek. İsrafa kapı açmak.

Bu hususlardan birincisi Allah’ın emri, ikincisi şûristandır, yani çorak topraktır.

İkincisine izin yoktur.

Çünkü altı sınıf daha vardır.

Zekât bütçesi ile bu iki sınıfın refah seviyesini yükseltirken, diğer altı sınıfı ihmal etmek caiz değildir.

Kur'ân buna izin vermez.

Bu durum zekâtın su-i istimali anlamına gelir. Bediüzzaman'ın uyardığı husus işte budur. Bu mesele, Risale-i Nur'un tamir ettiği ve bin yıldır teraküm eden meselelerden sadece birisidir.

TEMLİKTE SIKINTI VAR MI?

Zekât literatüründe temlik, malın zenginin bütçesinden mülkiyeten çıkıp, hak ettiği sekiz sınıftan birine fiilen geçmesidir.

Meselemizde zekât zenginin bütçesinden mülkiyeten çıkıp, cihad-ı maneviye deruhte eden şahs-ı manevinin bütçesine fiilen girdiğinde temlik şartı yerine gelmiş olur. Bunun için şahs-ı manevinin kendi namına bir şahsı zekât almaya yetkilendirmesi yeterlidir.

BOSTAN-I KEMALAT HAVUZU

Bediüzzaman devamla diyor: “Bu çeşmeye güzel bir mecrâ yapınız, mesâi-yi şer’iye ile şu havuza dökünüz. Sonra da bostan-ı kemâlâtınıza su veriniz. Bu, hiç bitmez ve tükenmez bir menbadır.

Sual: Nedir o çeşme?

Cevap: Zekât!”³

Bizce mesele o kadar açık ki, cevazın da ötesinde, vacip derecesinde bir zaruret halini almıştır. Öyleyse, Bediüzzaman'ın “bostan-ı kemalat” dediği medresetü’z-zehrayı, yani Risale-i Nur hizmetlerini zekâtımızla desteklememiz bir zarurettir.

Zaruretin de ötesinde bir sorumluluktur.

Artık “taşı, toprağı, binası, tapusu, halısı, kitabı, defteri, bilgisayarını” demeyeceğiz!

Çünkü bunlar cihad-ı manevi için kullanıldığında, hepsi bu gün cihad malzemesidir.

Şahs-ı manevi de, bu ekipmanla hizmet eden “MÜCAHİDİN” sınıfıdır. Şahs-ı manevinin mali heyeti, zekâtı kabul etmeye ve meşveretle nereye ihtiyaç duyarsa,

oraya zekât bütçesinden harcama yapmaya yetkilidir.

Allah kabul etsin. Âmin!

Dipnotlar:

1- Münazarat, s. 245

2- Hutbe-i Şamiye, s. 98; Tarihçe-i Hayat, s. 94, 149

3- Münazarat, s. 246